

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΖΗΤΩ ΑΣΥΛΟ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ

ΕΤΕΛΕΣΤΑΙ... Τό πρόβλημα δεν παίρνει πιά καμιά ανάσολη. 'Ο γενναίος συνταγματάρχης Γάστον ντε Μαριουζάν θ' αναχωρήσει για τήν 'Αφρική, γιά νά πολεμήση εναντίον των επαναστατών Μαροκινών. Έλαβε μάλιστα τό σχετικό φύλλο πορείας.

Σέ κάθε Άλλη περίπτωση, ευχαρίστως θά ξεκινούσε ό πολεμοχαρής και γενναίος συνταγματάρχης Γάστον ντε Μαριουζάν, γιά τήν 'Αφρική, γιά νά συντρέχη τούς άθλιους Μαροκινούς. 'Αλλά τώρα αναγκάστηκε νά 'ξενιτισθ' τό άρεμάνιο πρόσωπό του από δυσασέχεια. Πού θ' άφηνε όλομόναχη στό Παρίσι τή νεαρά κι άθώα και θελακωπάτη σύζυγό του ; Για τ' μόλις πρό δυό μηνών, ό γενναίος κ.λ. συνταγματάρχης κ.λ., παντρεύτηκε τούς δεκαεπτά όμορφους 'Αρμυλιούς τής δεσποινίδος Λουίζας ντε Βάλ - Σουζόν... Σέ ποιόν νά εμπιστευθ' όλοπόν κατά τήν άπουσία του τόν πολύτιμο αυτόν θησαυρό του ;

Φυσικά, ό συνταγματάρχης μας ήταν λίγο ζηλιώτης, γιατί ήταν και λίγο...σπηντάρης στό χρόνο. 'Επίσης ή χαρι όδοντος σύζυγός του, κυρία Λουίζα ντε Μαριουζάν, μόλις τρεις μήνες πριν από τό γάμο της — δηλαδή πρό πέντε ακριβώς μηνών — είχε βγυή από τό κολλέγιο των Καλογραιών, στό όποιο είχε μείνει έσωτερική μαθήτρια επί χρόνια ! 'Εσπώνως, ήταν ή άδωστής και ή άγνό ης προσωποποιημένης, αυτή ή νεαρή σύζυγός του. Δηλαδή, ένας κίνδυνος περισσότερος άκόμη, γιά ή νεαρή σύζυγός του. Δηλαδή, ένας κίνδυνος περισσότερος άκόμη, γιά εύκαιρία νά δράσουν, μόλις θ' απομακρυνόταν τό ζηλιώτικο αμάϊ του άνδρός του κ.λ. συνταγματάρχου μας !..

—Φιλτά η μου, βρισκό τή μητρική σου στέγη ός τό πιο άσφαλές άσυλό γιά σένα !.. ίτσι στην άθώα Λουίζα του ό κ. ντε Μαριουζάν, έκει, στό σταθμό του Λυόν. Θά κωπόμε τώρα στό τραίνο, θά σέ πάω στη μαμά σου και θά περμιένης έκει κοντά της — σύγουρη και ήσυχη — στόν διαγονοτερή γυρισμό μου από τόν πόλιμο !...». Σήμερινας, άγάπη μου ;

—Σήμερινας, άγαπημένε μου !.. ήταν ή άπάντησις τής άθώας κυρίας ντε Μαριουζάν, πρόην δεσποινίδος ντε Βάλ - Σουζόν.

Στόν πύργο τώρα τής άσφαλας και λαμπράς οικογενείας των κοιτών ντε Βάλ - Σουζόν !.. 'Η κυρία ντε Βάλ - Σουζόν, πεθερά του συνταγματάρχου, όχι άκόμη σφάγτα χρόνιον, όμοιστάτη, υιοδοησοφωτάτη, με μία όριστα του σπιτιού άσπυραειδή και με τολεμωτάτα ντεκολέ, πίνει τή σοκολάτα της στό βερδάντα... Είνε ή θώρα όχτώμουν τό πρωτό.

'Αντίκρου στό τραπέζια της κάθεται ό κ. ντε Μπελφίγυ, όρφος άνδρας και λυγρός.Και θά φανόταν πιο λυγρός άκόμη, άν... άν δεν φοροοσε κι αυτός μια άνδρική εφόδια ντε σάρμας κι όρφος, αναπνευστής παντόφλης.

'Η άφίξις από τό σταθμό — τή σπιγη ένεινή — του ζεύγους των νεονύμφων, ταράζει κάπως τή γαλίνα μαζοφότητα του ζεύγους αυτού. Κι' αφήνοντας άπότομα τά φίλοζάμα με τίς σοκολάτες τους, σηκώνονται όρθοι κι' άμπαρουν !..

'Η Λουίζα, άθώα έτασε κι' άνάποστη, πέφτει στην άγκαλιά τής μαμάς της. 'Ο συνταγματάρχης χαϊρετάει ψυχρά τόν σασισμένο κύριο ντε Μπελφίγυ και μουρμουρίζει μέσα του με δυσασέχεια : —Τι μάβολο ζητάει αυτός ό φαντοχάλαος έδώ στην πεθερά μου ; Και μάλιστα όγτώμουν ή θώρα τό πρωτό, ντυμένος με ντυτικά και με παντόφλης ;... Φτωχό, με τά χέρια του Σατανά, ύποσθέτω ότι... Στανάτης με μιλιά. Τόν διακάπτει τή στιγμή αυτή ή φωνή τής κ. ντε Βάλ - Σουζόν, που λέει στην κόρη της :

—Ναι, Λουίζα μου καλή !.. 'Ραφία τό σκεπτικατε με όρθη έδώ !.. Θά είσαι κοντά στη μητροέλλα σου, όσο θά λείπει ό σύζυγός σου ! Δεν θά πλύξης διόλου. 'Ο κ. ντε Μπελφίγυ άπ' έδ' ό, έχει τήν κα'ώσιση νά μάζε επισκεπάττει σιγά, από τόν κοντινό του πύργο !.. Θά φέρην και πολλούς φίλους του, θά διοργανόνομε κινήγια κι' έκδρομές και θά διασκεδάσης μια χαρά !..

'Ο δυστυχής κ.λ. συνταγματάρχης μας έφριξε σύγκομος. Και ψευθυρίει μέσα του : —Νάτα μας !.. Σάγ νά μην έπταν' αυτός ό κοσιανταλάς, θά κοινοβ'όη, λέει, και φίλους του !.. Νά υπολ'επει καλότερα τό άσυλό αυτό ! Κού φωνάζει ένω η βλαστια - βλαστια : —Μά, έξορής και αζματος, κα παρεξήγησις συμβάδνει άσφαλώς ! Δεν ήθελ'...

άλλώς γιά νά σάς άποχαρητήσω έγώ !.. 'Όσο γιά τή Λουίζα, έχω σκεφθ' ήδη πού θά μ' ίνη ; Θά μείνη στη θεία μου, κυρία ντε Ταμπέ ! Και χωρίς νά τούς δώση καιρό ύστερα, νά σχολιάσουν αυτή τήν κάπως παράξενη άπόφασί του, τούς άποχαρητάει έπιγόντως, άράζει εάγρας τής σασισμένης γυναίκας του και τραβάει πάλι όλοταχός προς τό σταθμό...

*** Μιά μέρα άργότερα, στην πόλι Βιλ ντ' 'Αβρα. Μέσα στό άμάξι, τό όποιο τούς όδηνει από τό σταθμό στην πόλι, ό κ. ντε Μαριουζάν ψευθυρίει στην Λουίζα του τρυφερά : —Νά, έδώ στής θείας μου, θά περμιένης τό γυρισμό μου, λατρευτή μου... 'Όπως σου είπα ήδη, δεν μ' άρεσε καθόλου έκεινος ό άτυμώλητος κύριος Μπελφίγυ... Μην έξηνάς, ότι φέρεις τώρα τό τιμημένο όνομα τών μαρκιστιών ντε Μαριουζάν !.. Και μόνον τό άσπυρο έσως κι' άναρδο, ά'λά σεμνó κι' άξιοσπειές σπιτί τής θείας μου ταϊφάδας γιά σένα, ήν άγαπημένο μου σφιδία !.. Φτάνουν στό μέγαρο τής κ. ντε Ταμπέ. Δέκα ή όσα τό πρωτό. 'Εξπιταπέντε χρόνιον ή κυρία αυτή, ψηλή, έσσή, κοκαλλάρα, παίζει εντόμωθ' με τόν σεβάσιο και γρηλόδο ήγούμενο του κοντινού νομαστηριού των Δουμουριανών. 'Υποθβητα σεμνά, αλλά έγκράδια, τόν άνεψό της, με τή νεαρή και χαμηλόβλητη γυναίκα του, κι' έκφραζει τή χαρά της πού τούς βλέπει τόσο άπροσδοκητα.

Κατενθουσιασμένος ό συνταγματάρχης από τό πατριαρχικό αυτό περιβάλλον, λώμυοντες άπ' ή χαρά του, έτοιμάζεται νά τής έξηγηση σέ τί 'άσπυλόντες' αυτή ή έπιστηψής του. 'Αλλά... 'Η άλλά από τό πλανόδιό σαλόνι άντηχούν γέλια βροντερά και δροσερά. 'Η κόρη άνοιγει, και...

Και τρεις στυβαροί και ροδοκόκκινο Δουμουριανό...καλόγερσο υπαίνον στό δωμάτιο, κρατώντας ζωγραφικές παλέτες και πινέλλα !..

Κοκαλλάνε ό άποχός συνταγματάρχης. 'Η θεία του, γελαστή κι' άνάποστη, κάνει τίς σχ'τικές συσ'άσεις. 'Εργοντα, λέει, σιγά, καθημερινά σκε'όν, στό μέγαρο τής αυτής ό τρείς νεαροί καλόγερσο και ζωγραφισοί ! 'Εχει όφραλα θεά ό άπέραντος κήπος της και τά γύρω τοπεία !.. Κι' ενό αυτή παίζει εντόμωθ' με τόν σεβάσιο ήγούμενο, ό τρείς εκκινεί νεαροί...κατέρες ζωγραφισοί τά τοπεία !.. —Θεία μου, ήρθαμε γιά νά σ' άποχαρητήσω !.. μουρμουρίζει βραχνά ό κ. ντε Μαριουζάν. Φεύγω έξείσι γιά τό Μαρόκο, γιά νά πολεμήσω εναντίον των άθλιών Μαροκινών !.. Δός μου λοιπόν τήν ενήχί σου !..

Παίρνει πρόβημα τήν ευχή της, καθώς και τήν ευλογία των τεσσάρων εκκινών άνησυχτικώς εσπεύροντες, άράζει βιαστικά τήν διχί και τόσο χαμηλόβλητη—τώρα !..—σύζυγό του, και φεύγει όλοταχός γιά τόν σταθμό του σιδηροδρόμου... ***

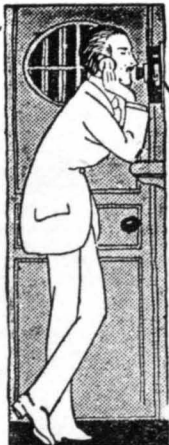
Τήν επομένη τό πρωτό... Τό τραίνο πλησιάζει στό Χερδοφίγο. 'Εξαντλημένος από τό άδιάκοπο ταξίδι τους, ό συνταγματάρχης κι' ή φτωχή σύζυγός του, μακοκοιμούνται... Τό τραίνο σφυρίζει.

—Φτάσαμε ! μουρμουρίζει ό κ. ντε Μαριουζάν, σι γάζοντας από άνακούχησι. Σέ λίγο, άγαπημένη μου, θά φτάνομε στόν πύργο του Γατοβίλ. 'Εκει μ'νει ένας γεροθλιός μου, άδελφός του πατέρα μου, ό τίποτοτατος στρατηγός ντε Μαριουζάν... Είνε ό ήρωος του Κομακιού πολέμου και αναπαύεται τώρα στίς 'άρνες του... 'Εβδωμήντα χρόνιον και, άποτραβηγμένος από τή ζωή, έχει όνομασθή έό τιμημένος ήρωος και Κιγκανότος τής Νορμανδίας !.. 'Εκει θά πείρασις μια ζωή χαρισίμενη, περμιενόντας με !..

Φτάνουν κατά τό μεσημέρι στόν έξοχό πύργο του γεροθλιού του. Καθισμένος αυτός, ό γ. βεργάτα του, άνάμεσα στίς άνθισμένες όρτανισές ου, κωπίζει τήν πάτα του και τούς ύποδέχεται φίλόφωνα. Κοροιδύει λίγο τόν άνεψό του, πού πάει νά πολεμήσει τούς 'αβλιούς Μαροκινούς... Αυτό εινε παιχνιδάκια γιά έναν ήρωα τής Κομαίας !.. 'Αλλά μόλις άκούι και τό σχέδιο του άνεψού του, ινάζεται σδέλτα και με νεανική ζωηρότη α στό πόδια του. Τόν παίρνει ιδιαιτέρως, σκίδει στό αυτό του και τό ψευθυρίει : —Γρελλάθθηκες, παιτί μου ;... 'Εδώ μούτρεσε τή νεαρή γυναίκα σου ; 'Ασε πού έγώ ό ίδιος φέρνω διαπέρα κάθε βράδυ σπεταιλίδες άπ' τήν πόλι και γλεντά, αλλά μαζεόντατά έπίσης γιά παρέα μου κι' ένα σωρό μουχομάγκες !.. Γεροντοπαλλάραρα παραλιμένα δλοι τους, φίλοι μου άπ' τό σ'ρατό, κοινοτούν νά μού κατανηθόν τόν πύργο μου σωστό κωμάρε !.. 'Ω, φίλε μου, δεν ήνε κατάλληλο έδώ τό μέρος γιά νά περμιένη τό γυρισμό σου ή άθώα και περικαλλής κυρία ντε Μαριουζάν ! 'Ο συνταγματάρχης μας παρ' όλίγον νά λιποθυμήσει... Βλαστιαμέ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ποιος είναι ο ιδανικός σύζυγος;

ΛΘ (ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΑΣ, ΠΩΣ ΤΟΝ ΟΝΕΙΡΟΥΝ ΞΗΝΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟΝ ΦΕΛΟΥΝ)

Η δίδ ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΙΤΣΕΛΗ (Ελευθεροπόλις), μάς γράφει :

«Μπουκέτο, αγόριστε φίλε μου... Γιατί λαχάρω: η σου ερώτηση να ε' άπαντώ : 'Ο ιδανικός σύζυγος για μένα είναι εκείνος που, χωρίς να διέπρεψε άλλοτε ως κατακτητής καρδιών, ούε και ως τεχνίτης του έρωτα, μπορεί να με αγαπά όσο πρέπει για να ικανοποιήσει την κοριτσιίστικη καρδιά μου. Μεγάλοφρονος και σοβαρός, άνωτερος από τους σημερινούς δανδήδες, να έχω ένα μόνο σκοπό : Χωρίς πολλά λόγια και μέγαλα, χωρίς δυσκολίες και στενωγίες, να διαμείνω τό κάθε τι που μπορεί να επιστάσει την ετυχία μου. Με λίγη θέληση και ύπομονη, να νικήσω τα εμπόδια και να κάνουμε έτσι τη ζωή μας πιο όμορφη και άρετά άνετη. Και για συμπλήρωμα της τελειοτικής ετυχίας μου, θέλω να με ηηλείη λιγάκι, γιατί νομίζω πως λίγη σύλεια θάνα το μπαχαρικό της αγάτης μας. Μ' άρεσι δέ να γνωρίζουμε μέσον της μοιάς του, μιάς σεβάσιμης κυρίας μ' άσπρη γαλιόλια, που να μ' αγαπά σαν παιδί της. Μά γνωρισόμα δέ περισσότερο άπό άφοροσύντες, γιατί θέλω να τοίδηω τό παθητικό εκείνο καρδιοχτύπι, σαν βλέπω να μου φέρουν κλεισιμένα σ' ένα φάκελλο τά θεριά αισθήματα της καρδούλας εκείνου που θά μ' αγαπήσει. Και θάμα πολύ ετυχής, όταν ένα χιμωνιάτικο άπόδρασο, που θά βρισκόμαστε κλεισιμένοι κ' οί τρεις στη ξεστή καμαρούλα μας, θά μπορού να χαιδέτω τό χιονισμένο κεφάλι εκείνης που θά μου προσφέρει τ' όνομα και την καρδιά του παιδιού της. Αντά ποθώ, «Μπουκέτο μου, κ' ετυχίσου με και σ' ν' ανατείλη τ' όνειρό μου, πόνιν όση ή νεότη μου. Μ' άπειρη έκτίμηση.

Ιωάννα Μπιτσέλη

Η δίδ Σ. Π. Κ. (Λομαί), μάς άπαντά : 'Αγαπητό «Μπουκέτο», 'Όταν ένας άνδρας μάς άρέσει, είνε Ικανός για μάς.Κι' όταν μάς γλυκοκατάρη, τότε μιλώντας γι' αυτόν στις φίλες μας τόν λέμε «τέλειος». Στην πραγματικότητα όμως δέν συμβαίνει ούτε τό ένα ούτε τό άλλο... Κι' αμάρειεις ότι τά περισσότερα κορίτσια, ζητώντας σ' έναν άνδρα δ.τι ή αγάλινωτη φαν ασία τους από καρπό γρηθείς, βγαίνουν στο τέλος άπογοητευμένα. 'Ιδανικοί και τέλειοι είνε όλοι οί άνδρες...άπό μαζουρά ! Δέν όνειροσύνουμα, λοιπόν, αιδανικό σύζυγος. Ούτε θά ζητήσω ο άνδρας που θά πάρω νάνα τέλειος. Γιατί τότε, σαν παντρευθώ, δέν θά κάνω άλλη δουλειά, παρά να τόν παραρλιάω, τό δόλλο, νύχτα-μέρα και γ' ανακαλύπτω σ' αυτόν χιλια-δινά έλλαιτώματα, τά όποια όνόμαζα ότι δέν είνε. Θά προσπαθίσω να όν νοιάσω, να τόν μάθω όπως είνε κ' όχι όπως θάθελα νάνα. Θά τόν ψηλοσύνω και πολύ γρηγορα θά μάθω τις όρεξές και τις άντιλήψεις του. Θά μάθω πως τήν θέλει τήν γυναίκα και σε λιγότερο χρονικό διάστημα από ένα μήνα, θά γίνω όπως με θέλει αυτός : Κοκκίτα ή νοικοκυρά, έμπλοκία ή σοβαρή, εύθυμη ή με...

μέσα του δλους κ' όλα : και τήν πεθερά του, και τή θεία του, και τόν θείο του, και τούς Μαρκονίους, και τόν πόλεμο, και τόν έαυτό του, και τήν γυναίκα του, και τήν περίφημη ιδέα του να παντρευτή τώρα, σ' φθινόπωρο της ζωής του Λ...

Και μη βρισκόνας καμιά κατάλληλη λύσι, μη βρισκόνας που να έμπιστευτή τήν άρελή και περιαλλή και ν' αρά σύζυγό του, άποφασίζει τό έξής :

Νά έποβάλλη άμέσως αίτησι άποστρατείας στο ύπουργείο, να στείλη όριστικά τόν κόρακα και γαλιόλια και δόξα και διάφρες πολιμικές, και... και να μιν τό κοινωγή ούτε πού πειρά, στο μέλλον από τήν περιαλλή, και τά λοιπά, και τά λοιπά, σύζυγό του Λ...

λαχολική. 'Αν είνε λιγώ ερο μορφονός από μένα, θά ξεχάσω δ.τι ξέρω, αν είνε περισσότερο, θά πέσω ένα χρόνο στη μούτη. Κι' έτσι, αντί να γρηθεί τόν Ικανό σύζυγο, θά γίνω άπόλυτα εντυχιισμένη όταν θά γίνω ε' γ' ο ή ιδανική σύντροφος για κείνον. Ψευτιά, θά μου πής, και έποκρίσει. 'Όχι, κυρίες. Θεωρώ τήν ε'τυχία σ'όνο γάμο πολύ δύσκολη και για να τήν άπαιτήσω δέν διαστάζω να θυσιάσω όλο μου τό είνω, τόν χαρακτήρα και τις άπειτήεις μου. 'Ισως, μάλλιστα, παντοσμένη ν' άλλέξω τόσο, ώστε να μιν αναγνωρίσω τόν ίδιο τόν έαυτό μου, μα σε λίγο θά συνήθισω τήν καινούργια μου ύπόστασι και θά κοιμώ δα άνέκαθεν έτσι ημουν. Κι' α λωστε γιατί να μιν άποδύσωμε έμεις ή έιεις ή γυναίκες ότι μπορεί τό εύμετάβολο του χαρακτήρα μας να βρη πρόσ όφελος τόν άνδρών, και... ποιος ξέρει, ίσως να πάφουν κ' εκείνο να μάς κα-ηγοοσούν γι' αυτό... Σ. Π. Κ.

Φίλη μας με τό ψευδώνυμο «ΚΑΡΔΙΑ ΔΟΣΜΕΝΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ», μάς γράφει :

Είνε μιά χερμονιάτικη βραδυά του Φλεβάρι. 'Εξω σκοταδι, βροχή... καταγύομα... Κι' εγω, νεμένη μ' ένα απλο φουστανάκι και καθισμένη κοντα στη φωτιά, περιμενω τόν αγαπημένο μου. Το ρολογι χιπαιει 7... 'Όλο κ' αν είνε ερχεται... 'Εξοφια χιτωά ή πορ.α. Ιερχω κ' άνοιγμα. Είνε έκνος... 'Αλληλεσγρια-αζώματα και νικουμε το καθήμερο φίλο, που μαρτυρεί τη χαρά που αισιαόμασθε όταν ο ένας βρισκεί τον άλλον. 'Η μικρή ύπερήτρια φέρνει τις παντοφλες του και τις πεζούλες του... 'Αλλάζει και καθόμασθε σ' ο τραπέζι. Με γλυκότητα, τού άπεσθύνου διάφορς ερωτήσεις, προσέχοντας μήπως τόν κοουρασώ, για να μάθω πως πήγε ή δουλειά του, πως πέρωσε, και για να ξέρω τήν παραμικρότερη λεπτομέρεια της ζωής του, έξω από τό φ' ο χικό μας. Θά εμια πάντα εύθυμη, όστε να τόν κάνω να ξεχάη τις στενωγίες σ' που τυχόν θά έχη, τις άιδη από ποιά άφορη. 'Αλλά και αυτός εκ παραλήλουθ θά με αγαπά, θά μου είνε πιστός, ειλικρινής, θά μου τ' άξιομολογείτα όλα, και στις δύσκολες στιγμές της ζωής του θά με έχη δί πειά όντν γυναίκα του, αλλά σαν φίλη του. Θά μου ζητήη τη γνώμη μου και τη συμβουλή μου γιατί θά ξέρη καλά πως μόνο στο πρόσωπο μου θά βρη τόν άνθρωπο εκείνο, που θά συμπερισθί τη λύπη του, θά τόν παρηγορήσει και θά τόν βοηθήσει όσο μπορεί για να τόν καιη ετυχισμένο. Νά, λοιπόν, αγαπητό «Μπουκέτο», πως μ' αντάξιαμα έχω τόν άνθρωπο εκείνο που θά ένοσθί για πάντα μαζί μου και θά εμια εντυχιισμένη. Γιατί μότον μ' ένα τέτοιο σύζυγο, έχω, όπως και κάθε κορίτσι που θά έχη συναισθησι της θέσεως της ως γυναίκα, θά περιόση ΖΩΗ ΧΡΥΣΗ, όπορις να φοβηθί μήπως κάποτε χιτωσεί τό κεφάλι της γι' αυτό που έκανε και προσφέρει τις λέξεις : «Βρέ τ' έκνωας Λ...

Μ' άγάτη, «Καρδιά για πάντα δοσμένη»

Η δίδ Σ. ΜΗΑΙΩΝΗ (Αθήνα), μάς γράφει :

'Αγαπημένο μου «Μπουκέτο», 'Ο ιδανικός σύζυγος για μένα θά είνε ο νέος που θά μ' αγαπήσει ειλικρινά και θά έχη και τήν ύπομονη να ικανοποιή όλες μου τις άπειτήεις και τά γούσα α. 'Όσο για τόν πολύ εντυχιισμένο γάμο, θεωρώ εκείνου που γίνεται από γρηγορία και άμοιασία αγάτης, για να ξέρη ο καθένας τις χάρες και τά έλλαιτώματα του άλλου, όπως όστε να μη μ' τανοήσουν μιά μέρα.

Μ' έκτίμηση, Σ. Μηλιώνη ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες άπαντήεις.

